

ANEXĂ la Curriculum Vitae

Prestigiul profesional, receptarea scriiturii

- „Țin să remarc, în acest context, excepționala lucrare a cercetătorului ieșean Andi Mihalache, *Istorie și practici discursive în România democrat-populară*, apărută anul acesta la editura Albatros”. (**Vladimir Tismăneanu**, în Revista 22, nr. 707, anul XIV, 23-29 septembrie 2003, p. 11)
- „...o raritate este cartea lui Andi Mihalache, *Istorici și practici discursive în România «democrat-populară»*. Rară este și maniera analitică la care se ambiționează autorul. (...) Cartea lui Mihalache este una pe cât de ambițioasă, pe atât de interesantă. Și așa spune chiar pasionantă...”. (**Dorin Liviu Biftoi**, *România literară*, nr. 38, 24-20 septembrie 2003, p. 5)
- „...stalinismul este un stil de gândire sau o epocă? Dilema este de altfel reluată recent în una dintre cele mai solide lucrări asupra acestui fenomen istoric, cartea lui Andi Emanuel Mihalache, *Istorici și practici discursive în România «democrat-populară»*.” (**Florea Ioncioaia**, *Ziarul de Iași*, 2 august 2004, p.6A)
- „...O carte cu totul serioasă a unui cercetător tânăr de la Iași, Andi Mihalache, despre perioada sumbră de la începutul comunismului în România” (**Luminița Marcu**, *Evenimentul zilei*, 11 ianuarie 2004, p.10)
- „Acum patru-cinci ani, am citit într-un volum coordonat de academicianul Al. Zub și apărut sub egida Institutului «Xenopol», pe care îl și conduce, un studiu al unui tânăr autor, cercetător la instituția amintită, despre care nu știam mare lucru. Studiul care mi-a plăcut foarte mult, nu doar prin temă ci și printr-un fel de nonconformism metodologic, se chema *Hrușciiov și negocierea ludică a legitimității*. După aceea am citit studiul despre *Ceaușescu și tentația utopiei*, care iarăși mi-a plăcut și mi-a confirmat gândul că d-l Zub are mână bună (...) Însă recolta de studii de comunismologie a lui Andi Mihalache este mult mai mare decât reușisem eu să bag de seamă. Iată-le acum, în număr de unsprezece, adunate între paginile unei cărți. (...) ca într-un puzzle bine gândit, dacă un extraterestru, care nu știe absolut nimic despre doctrina și sistemul comuniste, ar citi doar această carte, ar înțelege esențialul. Atât de bine sunt alese temele și atât de inteligent sunt tratate”. (**Liviu Antonesei**, despre volumul *Pe urmele lui Marx. Studii despre comunism și consecințele sale*, în *Timpul*, VII, 4(88), aprilie 2006, p.8)

- „...ca să ajung, practic, la cel mai bine scris text din volum, cel semnat de Andi Mihalache, cercetător la Institutul de Istorie «A.D. Xenopol», despre *trupul țării*. Repovestind o călătorie pe Dunăre, de la Severin la Galați, a familiei regale în primăvara lui 1904, Andi Mihalache urmărește modul în care se produce – simbolic și retoric – *teritorializarea timpului* și reluarea în posesie a granițelor, a *trupului țării*, oferit privirii celuilalt prin persoana regelui” (**Simona Sora**, despre *Caiete de antropologie istorică*, anul II, nr.2 (4), 2003, în *Dilema Veche*, anul IV, nr. 153, 12-18 ianuarie 2007, p.15)
- „Cartea lui Andi Mihalache este o contribuție importantă în istoriografia românească, deschizând perspectivele cercetării fenomenului comemorativ și în perioada interbelică, în anii regimului comunist și după 1989” (**Alexandru Ofrim**, despre volumul *Mănuși albe, mănuși negre. Cultul eroilor în vremea Dinastiei Hohenzollern*, în *Dilemateca*, februarie 2008, p.39)
- „...la lectură, declarațiile de intenție inițiale apar nedrept de modeste și de minimalist formulate. De fapt, studiile lui Andi Mihalache sunt subsumabile unor întrebări de maximă actualitate pe care le formulează explicit chiar el. Ce este mai importantă: *recuperarea trecutului sau desemnarea continuatorilor săi? Merită oare osteneala?* (...) De altfel, pe Andi Mihalache nici nu-l interesează – decât indirect – clipa de față. El se concentrează, cu destul curaj, asupra vremurilor dinastiei Hohenzollern (...) Andi Mihalache propune, de fapt, o dezbatere responsabilă agendei noastre culturale...” (**Ovidiu Pecican**, despre volumul *Mănuși albe, mănuși negre. Cultul eroilor în vremea Dinastiei Hohenzollern*, în *Cuvântul*, nr. 7, 2008, p.15)
- „**Komplexe Bezüge** zwischen europäischer, jüdischer und rumänischer Identität entdeckt Diana Georgescu in Mihail Sebastians Reisereportage der Zwischenkriegszeit, während Andi Mihalache das Wechselverhältnis von Raum und Zeit in den etwa zeitgleichen impressionistischen Berichten des rumänischen Politikers und Reisenden Nicolae Iorga freilegt”. (Christian Noak, despre volumul *Under Eastern Eyes: a Comparative Introduction to East European Travel Writing on Europe*, coordonat de Wendy Bracewell și Alex Drace-Francis, în H-net, Clio-online, 2009)
- „Sâmbătă, singura zi plină pe care am prins-o la târg, am fost la câteva lansări, la Polirom, la Paralela 45, la Humanitas și la Editura Universității Cuza, cu volumul *Romantism și modernitate – atitudini, reevaluări, polemici*, la care au vorbit nume unul și unul: Paul Cornea, Mircea Anghelescu, Costi Rogozanu, Iulian Costache, toți cu vorbe bune pentru opul coordonat de tinerii istorici ieșeni Andi Mihalache și Alexandru Istrate” (**Mariana Codruț**, despre Bookfest, *Ziarul de Iași*, 26 iunie 2009, p.6A)
- L’essai d’Andi Mihalache est peut-être l’illustration la plus efficace de cette affirmation. Son étude, consacrée aux usages politiques du secret dans la Roumanie soviétique, **est une réflexion aiguë** sur les enjeux liés à l’information dans une société dominée par un régime

de suspicion. En effet, plutôt qu'une recherche *dans* les dossiers de police, A. Mihalache nous présente une réflexion *sur leurs usages* de la part de leurs producteurs eux-mêmes; et, aujourd'hui, au cœur des débats et des conflits politiques. Lieux de dévoilement des secrets, les dossiers de police, nous montre A. Mihalache, se donnent à lire comme autant d'*actions* (à la manière de John L. Austin), ayant une intention agressive, dans un système dans lequel l'accusation, et donc la suspicion, était déjà une preuve de culpabilité. Par ailleurs les mêmes informateurs de la police assumaient ce rôle car ils participaient de cette culture de l'information qui empreignait la sphère publique toute entière. La Securitate contrôlait ses informateurs car elle connaissait des secrets les concernant. Le circuit des informations créait une forme originale de sociabilité, et le secret devint un facteur important de stabilité sociale, permettant aux organes répressifs d'arbitrer les relations sociales. L'archive de police charpentait, en somme, selon A. Mihalache, la communication sociale. Dans la Roumanie post-communiste, alors que les lois permettraient, en principe, un certain accès aux dossiers, le secret garde une importance centrale. L'on assiste, d'après A. Mihalache, à une vraie patrimonialisation du secret qui est gardé religieusement pour être transmis. Les dossiers, donc les sources, relèveraient, dans ce nouveau paradigme, du sacré. A. Mihalache poursuit son raisonnement de manière implacable : l'enjeu du secret ne réside pas dans l'information cachée mais dans l'ordre qu'il met en danger au cas où il sera divulgué (« l'idée que le secret protège, fait de la réalité un trauma »). En plus-récité le discours public – une fois divulgué, le secret aurait un effet destructeur sur les sociabilités. Les dossiers de la Securitate ne sont donc pas conçus comme des documents historiques témoignant d'une réalité passée, mais comme des instruments de polémique du présent. En plus, ils rentrent dans la bataille politique paradoxalement comme formes d'acquiescement, car la personne dont le secret est dévoilé devient une victime d'un attentat à la solidarité sociale. Face à une telle configuration, A. Mihalache exprime son désarroi par rapport à cette source. Le document issu de l'archive policière s'apparente au secret dont il a été question ; et l'historien se trouverait ainsi à partager la même logique de l'information qui appartenait à ses producteurs. Pour ne pas tomber « dans le court circuit de la légitimation du secret en tant que seule vérité possible ; et de l'auto-légitimation que comporte la possibilité de le dévoiler » A. Mihalache propose une nouvelle voie de recherche : une herméneutique du texte qui s'apparente de la lecture « à rebrousse poil ». L'archive policière devra être interrogée dans ses éléments apparemment marginaux, concernant moins le cas qui l'a produites, que des informations relevant de la vie quotidienne de ses acteurs, de leurs discours et de leurs actions ordinaires. D'autre part – et nous retrouvons le thème du croisement des sources – le document de police devra être travaillé à l'intérieur d'une pluralité de sources seulement en apparence moins directes. Autant de stratégies pour sortir des pièges représentés par des

enjeux politiques pesant lourdement sur la production ainsi que sur l'analyse du document. Ces remarques suscitées par un débat contemporain, dans un contexte très localisé, ont toutefois une portée plus générale. D'une part, elles interrogent les archives judiciaires (non seulement contemporaines, mais aussi celles relevant de l'époque moderne) en tant qu'objets d'étude à part entière ; ainsi que leurs utilisation stratégique au sein des conflits. Elles suscitent ainsi des questions importantes. La volonté de poursuivre en justice répondait, évidemment, à des considérations contingentes ; mais quelle était la durée dans le temps, de l'efficacité de cet acte judiciaire ? La conservation ou la non – conservation d'un procès judiciaire peut être utilisée comme indice pour interroger une volonté de « patrimonialisation » (pour utiliser les termes de A. Mihalache.) du document à des fins futures ? D'autre part, les considérations d'A. Mihalache nous rappellent que rien n'est moins évident que la production ainsi que la conservation d'un document. Du coup, l'interrogation autour de ses caractéristiques – c'est-à-dire des intentions que recèlent sa production ainsi que sa conservation – est le premier pas de toute recherche d'histoire sociale. (**Simona Cerutti**, directrice d'études à l'EHESS Paris, în *L'Atelier du Centre de recherches historiques*, 05/2009, mis en ligne le 19 octobre 2009)

- „Andi Mihalache reminds us that much in travel is anticipation of seeing what has already been imagined. In an at times opaque chapter **nonetheless full of interesting insights** he analyzes the understudied travelogues of writer Nicolae Iorga, as viewed through the prisms of metaphor and monumentality” (**Patrice M. Dombrowsky**, despre volumul *Under Eastern Eyes: a Comparative Introduction to East European Travel Writing on Europe*, coordonat de Wendy Bracewell și Alex Drace-Francis, în H-Net Reviews, september 2009)

- „Unul ar fi volumul care stă să apară la editura Universității Al.I. Cuza, *De la fictiv la real: imaginea, imaginarul, imagologia*, coordonat de Andi Mihalache și Silvia Marin. I-am văzut sumarul, temele capitolelor, numărul celor care semnează, numărul de pagini (800!) și mi-am zis ca-n Ardeal na, așe, cu un amestec de bucurie și tânjire. Bucuria venea din faptul că un asemenea proiect a ajuns la bun sfârșit, dar probabil și pentru că mă strecurasem acolo și eu, cu o schijă din cercetarea mea despre amazoane, *Amazonland*. Ar trebui acum să mai mărturisesc că rareori am avut parte de o lectură mai competentă și mai exigentă decât cea făcută micului mei studiu de tizul Andi, dirigitorul opului; și că, în final, m-am simțit răsplătită de parcă aș fi izbândit să public într-o revistă ISI. Iar despre tânjire, mai bine tac.” (**Adriana Babeți**, *Suplimentul de Cultură*, nr.278, 19-25 iunie 2010, p.10)

- „Seriozitatea studiilor și diversitatea abordărilor sunt o dovadă că preocupările în domeniul imaginarului sunt definitiv instalate în cercetarea românească, într-un culoar deosebit de productiv. Acest volum poate fi consultat cu un real folos din nevoia de

documentare academică. În același timp, spectacolul ideilor expuse face din cartea de față o lectură captivantă” (**Alexandru Ofrim**, despre volumul *De la fictiv la real..*, coordonat de Andi Mihalache și Silvia Marin, în *Dilemateca*, nr. 56, ianuarie 2011, p. 30)

- „Other contributors **have valuable things to say** about specific countries and writers, especially writers. Andi Mihalache’s essay on the Romanian scholar Nicolae Iorga (1871-1940) and Diana Georgescu’s essay on the short-lived Sebastian (1907–1945) both illuminate the territory and biography of their subjects, showing in the process how it is usually more interesting to explore the reasons, cautions and intensity of the pleasure (and melancholy) that travel affords by actually doing it”. (**Julian Evans**, despre volumul *Under Eastern Eyes: a Comparative Introduction to East European Travel Writing on Europe*, coordonat de Wendy Bracewell și Alex Drace-Francis, în *Times Literary Supplement*, 3 June 2011)

Notă: Mulțumesc zecilor de recenziți care, în decursul timpului, s-au aplecat asupra lucrărilor mele și îmi cer iertare că nu i-am putut cita pe toți. Numele lor se află într-o listă mai largă, în cadrul CV-ului. Selecția de față s-a dorit a fi doar o probă de adevăr din dosarul de examen pentru postul de cercetător gr.I în departamentul de istoria culturii din Institutul de Istorie „A.D. Xenopol”.

Andi Mihalache

Iași, ianuarie 2014